

**อนุสัญญาฉบับที่ 187 ว่าด้วยกรอบงานส่งเสริม
ความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน ค.ศ. 2006 (พ.ศ. 2549)**

การประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ
ซึ่งได้จัดขึ้น ณ นครเจนีวา โดยคณะประสานงานของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ และเป็น
การประชุมสมัยที่ 95 เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม ค.ศ. 2006
ได้ตระหนักถึง การได้รับบาดเจ็บ การเกิดโรค และการเสียชีวิตจากการทำงานที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น
ทั่วโลก และความจำเป็นในการปฏิบัติเพิ่มเติมเพื่อลดเหตุดังกล่าว และ
ได้ระลึกว่า การคุ้มครองคนงานไม่ให้เจ็บป่วย เกิดโรค และได้รับบาดเจ็บจากการจ้างงานเป็น
วัตถุประสงค์หนึ่งขององค์การแรงงานระหว่างประเทศตามที่กำหนดไว้ในธรรมนูญของ
องค์การ และ
ได้ตระหนักว่า การได้รับบาดเจ็บ การเกิดโรค และการเสียชีวิตจากการทำงานส่งผลในทางลบต่อ
ผลิตภาพ และการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม และ
ได้คำนึงถึง วรรค 3 (ข) แห่งปฏิญญาฟีลาเดลเฟีย ซึ่งกำหนดให้องค์การแรงงานระหว่างประเทศ
ดำเนินพันธกิจอย่างเคร่งครัด เพื่อดำเนิน โครงการในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกต่อไป อันจะทำ
ให้บรรลุถึงการให้ความคุ้มครองที่เพียงพอต่อชีวิตและสุขภาพของคนงานในทุกอาชีพ และ
ได้มีความใส่ใจต่อปฏิญญาขององค์การแรงงานระหว่างประเทศว่าด้วยหลักการและสิทธิขั้นพื้นฐาน
ในการทำงาน และการติดตามผล ค.ศ. 1998 (พ.ศ. 2541) และ
ได้คำนึงถึง อนุสัญญาฉบับที่ 155 ว่าด้วยความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน ค.ศ. 1981
(พ.ศ. 2524) ข้อแนะนำฉบับที่ 164 ว่าด้วยความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน
ค.ศ. 1981 (พ.ศ. 2524) และตราสารอื่น ๆ ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง
กับกรอบงานส่งเสริมความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน และ
ได้ระลึกว่า การส่งเสริมความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงานเป็นส่วนหนึ่งของวาระแห่ง
งานที่มีคุณค่าสำหรับคนทั้งปวงขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ และ
ได้ระลึกถึง ข้อสรุปว่าด้วย กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ
ด้านความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน อันเป็นกลยุทธ์โลก ซึ่งได้รับ
การรับรองโดยที่ประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศสมัยที่ 91 ค.ศ. 2003 (พ.ศ.
2546) โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการทำให้มั่นใจได้ว่า มีการจัดให้เรื่อง ความปลอดภัย
และสุขภาพอนามัยในการทำงานมีความสำคัญเป็นอันดับต้นในวาระแห่งชาติ และ
ได้เน้นย้ำถึง ความสำคัญของการส่งเสริมอย่างต่อเนื่องในเรื่อง วัฒนธรรมเชิงป้องกันด้าน
ความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยแห่งชาติ และ

ได้มีมติรับรองข้อเสนอเฉพาะบางประการเกี่ยวกับความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน ซึ่งเป็นหัวข้อที่สี่ของระเบียบวาระการประชุมสมัยนี้ และ ได้พิจารณากำหนดให้ข้อเสนอเหล่านี้อยู่ในรูปของอนุสัญญาระหว่างประเทศ จึงได้รับรองอนุสัญญานี้ เมื่อวันที่สิบห้า เดือนมิถุนายนของปีคริสต์ศักราชที่สองพันหก ซึ่งให้เรียกว่า อนุสัญญาว่าด้วยกรอบงานส่งเสริมความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน พ.ศ. 2549 (ค.ศ. 2006)

1. คำจำกัดความ

มาตรา 1

1. เพื่อวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญานี้

- (ก) คำว่า “นโยบายแห่งชาติ” หมายถึง นโยบายแห่งชาติด้านความปลอดภัย สุขภาพอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งพัฒนาขึ้นตามหลักการของมาตรา 4 แห่งอนุสัญญานี้ 155 ว่าด้วยความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน ค.ศ. 1981
- (ข) คำว่า “ระบบความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงานแห่งชาติ” หรือ “ระบบแห่งชาติ” หมายถึง โครงสร้างพื้นฐานที่เป็นกรอบงานหลักในการนำนโยบายแห่งชาติ และแผนงานความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงานแห่งชาติ ไปสู่การปฏิบัติ
- (ค) คำว่า “แผนงานความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงานแห่งชาติ” หรือ “แผนงานแห่งชาติ” หมายถึง แผนงานใด ๆ ภายในประเทศ ซึ่งรวมไปถึง เป้าประสงค์ที่นำไปสู่ บรรลุผลสำเร็จภายในกรอบเวลาที่ได้กำหนดไว้ การจัดลำดับความสำคัญ และวิธีปฏิบัติใน อันที่จะปรับปรุงความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน และวิธีในการประเมิน ความก้าวหน้า
- (ง) คำว่า “วัฒนธรรมเชิงป้องกันด้านความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยแห่งชาติ” หมายถึง วัฒนธรรมซึ่งเคารพต่อสิทธิทุกระดับในเรื่อง สภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดีต่อสุขภาพ อนามัยและมีความปลอดภัย ซึ่งรัฐบาล นายจ้าง และคนงานต่างมีส่วนร่วมในที่จะทำให้เกิด ความมั่นคงด้านสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดีต่อสุขภาพอนามัยและมีความปลอดภัย โดยใช้ระบบการกำหนดสิทธิ ความรับผิดชอบ และหน้าที่ และหมายถึง วัฒนธรรมซึ่ง กำหนดให้หลักการแห่งการป้องกันมีลำดับความสำคัญสูงสุด

2. วัตถุประสงค์

มาตรา 2

- 1. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ต้องส่งเสริมให้มีการปรับปรุงความปลอดภัย และสุขภาพอนามัยในการทำงานอย่างต่อเนื่อง เพื่อป้องกันการได้รับบาดเจ็บ การเกิดโรค และการเสียชีวิต

จากการทำงาน โดยให้ร่วมปรึกษาหารือกับองค์กรผู้แทนข้างมากที่สุดของนายจ้างและของแรงงานในการพัฒนานโยบายแห่งชาติ ระบบแห่งชาติ และแผนงานแห่งชาติ

2. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องดำเนินการเป็นขั้นตอนตามระบบและแผนงานความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงานแห่งชาติ เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จอย่างมีความคืบหน้าด้านสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดีต่อสุขภาพอนามัยและมีความปลอดภัย โดยให้คำนึงถึงหลักการที่กำหนดไว้ในตราสารต่างๆ ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับกรอบงานส่งเสริมความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน

3. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องพิจารณาอยู่เป็นระยะถึงมาตรการต่าง ๆ ที่ควรนำมาดำเนินการให้เกิดการให้สัตยาบันอนุสัญญาเกี่ยวกับความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยฉบับอื่น ๆ ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ทั้งนี้ ให้ร่วมปรึกษาหารือกับองค์กรผู้แทนข้างมากที่สุดของนายจ้างและของแรงงาน

3. นโยบายแห่งชาติ

มาตรา 3

1. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องส่งเสริมสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดีต่อสุขภาพอนามัยและมีความปลอดภัย โดยกำหนดเป็นนโยบายแห่งชาติ

2. สมาชิกแต่ละประเทศต้องส่งเสริมและก่อให้เกิดความคืบหน้าในทุกระดับที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของแรงงานในการมีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดีต่อสุขภาพอนามัยและมีความปลอดภัย

3. ในการกำหนดนโยบายแห่งชาติให้สอดคล้องตามแนวปฏิบัติและสภาพภายในประเทศนั้น รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องส่งเสริมหลักการพื้นฐานต่าง ๆ เช่น การประเมินความเสี่ยงหรืออันตรายจากการทำงาน การระงับความเสี่ยงหรืออันตรายจากการทำงานที่ต้นเหตุ และการพัฒนาวัฒนธรรมเชิงป้องกันด้านความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยแห่งชาติ ซึ่งรวมถึง ข้อมูลข่าวสาร การปรึกษาหารือ และการฝึกอบรม ทั้งนี้ ให้ร่วมปรึกษาหารือกับองค์กรผู้แทนข้างมากที่สุดของนายจ้างและของแรงงาน

4. ระบบแห่งชาติ

มาตรา 4

1. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องสร้าง คงไว้ และพัฒนาระบบความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงานแห่งชาติให้มีความคืบหน้า และทบทวนระบบชาตินั้นอยู่เป็นระยะ โดยให้ปรึกษาหารือกับองค์กรผู้แทนข้างมากที่สุดของนายจ้างและของแรงงาน

2. ระบบความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงานแห่งชาติต้องรวมถึงสิ่งใด ๆ ดังต่อไปนี้

- (ก) กฎหมายและข้อบังคับ ข้อตกลงร่วมตามความเหมาะสม และตราสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องด้านความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน

- (ข) หน่วยงานที่มีอำนาจหนึ่งหน่วยงานหรือหลายหน่วยงาน หรือคณะบุคคลหนึ่งคณะหรือหลายคณะที่รับผิดชอบด้านความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน ซึ่งได้รับแต่งตั้งตามกฎหมายและแนวปฏิบัติภายในประเทศ
- (ค) กลไกที่ทำให้มั่นใจได้ถึง การปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับภายในประเทศ อันรวมถึงระบบการตรวจ และ
- (ง) การเตรียมการเพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างฝ่ายจัดการ คนงาน และผู้แทนคนงานในระดับสถานประกอบการ โดยการให้ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของมาตรการเชิงป้องกันในสถานที่ทำงาน

3. ระบบความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงานแห่งชาติต้องรวมถึงสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้ตามความเหมาะสม

- (ก) คณะที่ปรึกษาไตรภาคีแห่งชาติหรือคณะบุคคลต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหาในประเด็นความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน
- (ข) การบริการให้คำปรึกษาและข้อมูลข่าวสารด้านความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน
- (ค) การจัดให้มีการฝึกอบรมด้านความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน
- (ง) การบริการต่าง ๆ ด้านอาชีวอนามัย ตามกฎหมายและแนวปฏิบัติภายในประเทศ
- (จ) การวิจัยเรื่อง ความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน
- (ฉ) กลไกการเก็บรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูลด้านโรคและการได้รับบาดเจ็บจากการทำงาน โดยให้คำนึงถึงตราสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ
- (ช) การจัดให้มีการร่วมดำเนินงานกับโครงการประกันหรือโครงการความมั่นคงทางสังคมต่างๆ ให้ครอบคลุมถึงโรคและการได้รับบาดเจ็บจากการทำงาน และ
- (ซ) กลไกเชิงส่งเสริม เพื่อให้เกิดการปรับปรุงอย่างมีผลคืบหน้าด้านสภาพความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงานในวิสาหกิจขนาดย่อม ขนาดเล็ก และขนาดกลาง และในภาคเศรษฐกิจนอกระบบ

5. แผนงานแห่งชาติ

มาตรา 5

1. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องกำหนด นำไปปฏิบัติ ตรวจสอบติดตาม ประเมินคุณค่า และทบทวนแผนงานความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงานแห่งชาติเป็นระยะ ๆ โดยให้ปรึกษาหารือกับองค์กรผู้แทนข้างมากที่สุดของนายจ้างและของคนงาน

2. แผนงานแห่งชาติต้อง

- (ก) ส่งเสริมการพัฒนาวัฒนธรรมเชิงป้องกันด้านความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยแห่งชาติ
- (ข) มีส่วนช่วยคุ้มครองคนงาน โดยการขจัดหรือลดความเสี่ยงและอันตรายที่เกี่ยวข้องเนื่องจากงานที่ทำให้มีน้อยที่สุดเท่าที่จะสามารถปฏิบัติได้ตามเหตุผลสมควร ตามกฎหมายและแนวปฏิบัติภายในประเทศ เพื่อป้องกันการได้รับบาดเจ็บ การเกิดโรค และการเสียชีวิตจากการทำงาน รวมทั้ง ส่งเสริมความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในสถานที่ทำงาน
- (ค) ได้รับการจัดทำขึ้น และได้รับการทบทวน โดยอาศัยการวิเคราะห์สถานการณ์ภายในประเทศด้านความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน รวมทั้ง การวิเคราะห์ระบบความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงานแห่งชาติ
- (ง) มีวัตถุประสงค์ กลุ่มเป้าหมาย และตัวชี้วัดความคืบหน้า และ
- (จ) ได้รับการสนับสนุนเท่าที่จะเป็นไปได้ จากแผนและแผนงานเสริมอื่น ๆ ภายในประเทศ อันจะช่วยให้บรรลุผลอย่างมีความคืบหน้าด้านสิ่งแวดล้อมในการทำงานที่ดีต่อสุขภาพอนามัยและความปลอดภัย

3. แผนงานแห่งชาติต้องได้รับการเผยแพร่สู่สาธารณชน และได้รับการรับรองและเริ่มดำเนินการโดยหน่วยงานที่ทรงอำนาจสูงสุดของประเทศ ตามขอบเขตที่สามารถกระทำได้

6. บทบัญญัติมาตรฐานท้ายบท

มาตรา 6

อนุสัญญาฉบับนี้ไม่ได้ทำการแก้ไขอนุสัญญาหรือข้อแนะนำแรงงานระหว่างประเทศฉบับอื่น ๆ

มาตรา 7

การให้สัตยาบันอนุสัญญานี้อย่างเป็นทางการ ต้องแจ้งให้ผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศทราบ เพื่อทำการจดทะเบียน

มาตรา 8

1. อนุสัญญาฉบับนี้ต้องผูกพันเฉพาะสมาชิกองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งได้จดทะเบียนการให้สัตยาบันของตนไว้กับผู้ผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศแล้ว
2. อนุสัญญาฉบับนี้ต้องมีผลบังคับใช้เมื่อพ้นสิบสองเดือนนับแต่การให้สัตยาบันโดยรัฐสมาชิกสองรัฐได้รับการจดทะเบียนกับผู้ผู้อำนวยการใหญ่แล้ว
3. หลังจากนั้น อนุสัญญาฉบับนี้ต้องมีผลบังคับใช้กับรัฐสมาชิกใด ๆ เมื่อพ้นสิบสองเดือนหลังจากวันที่การให้สัตยาบันของสมาชิกรับนั้น ได้รับการจดทะเบียนแล้ว

มาตรา 9

1. รัฐสมาชิกซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว สามารถบอกเลิกการให้สัตยาบันได้ หลังสิ้นสุดระยะเวลาสิบปีนับจากวันที่อนุสัญญาฉบับนี้มีผลบังคับใช้เป็นครั้งแรก โดยการแจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่ สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเพื่อการจดทะเบียน การประกาศบอกเลิกดังกล่าวยังไม่มีผลจนกว่าจะพ้นระยะเวลาหนึ่งปีหลังจากวันที่ได้รับการจดทะเบียน

2. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้ และไม่ได้ใช้สิทธิการบอกเลิกที่ให้ไว้ในมาตรานี้ภายในปีถัดมาหลังสิ้นสุดระยะเวลาสิบปีตามความในวรรคก่อนหน้านี จะต้องผูกพันต่อไปอีกเป็นระยะเวลาสิบปี และหลังจากนั้นสามารถบอกเลิกอนุสัญญาฉบับนี้ได้เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาทุกรอบสิบปีตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในมาตรานี้

มาตรา 10

1. ผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศต้องประกาศให้ทุกรัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศทราบถึงการจดทะเบียนการให้สัตยาบันและการบอกเลิกทั้งปวงที่รัฐสมาชิกขององค์การได้แจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่

2. ในการประกาศให้รัฐสมาชิกขององค์การทราบถึงการจดทะเบียนการให้สัตยาบันลำดับที่สองซึ่งได้แจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่แล้วนั้น ผู้อำนวยการใหญ่ต้องดำเนินการให้รัฐสมาชิกขององค์การได้ทราบถึงวันที่อนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลบังคับใช้ด้วย

มาตรา 11

ผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศต้องแจ้งให้เลขาธิการสหประชาชาติทราบถึงรายละเอียดทั้งหมดของการให้สัตยาบัน และการบอกเลิกการให้สัตยาบันทั้งปวงที่ได้ทำการจดทะเบียนแล้วเพื่อการจดทะเบียนตามมาตรา 102 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ

มาตรา 12

เมื่อใดก็ตามหากพิจารณาแล้วเห็นว่าจำเป็น คณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ ต้องเสนอรายงานเรื่อง ผลของอนุสัญญาฉบับนี้ต่อที่ประชุมใหญ่ และต้องตรวจสอบความเหมาะสมของการบรรจุเรื่อง การแก้ไขอนุสัญญานี้เข้าเป็นระเบียบวาระของการประชุมใหญ่

มาตรา 13

1. ถ้าที่ประชุมใหญ่รับรองอนุสัญญาฉบับใหม่เพื่อแก้ไขอนุสัญญาฉบับนี้แต่ และถ้าอนุสัญญาฉบับใหม่ไม่ได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้

- ก. การให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่โดยสมาชิกต้องมิผลเป็นการบอกเลิกอนุสัญญาฉบับนี้ โดยปริยายในทันทีที่อนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่มีผลบังคับใช้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติมาตรา 9 ข้างต้น
- ข. นับแต่วันที่อนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่มีผลบังคับใช้ ต้องยุติการเปิดรับการให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้
2. ไม่ว่ากรณีใดๆ อนุสัญญาฉบับนี้ต้องมีผลบังคับใช้ต่อไปตามรูปแบบและบริบทเดิมสำหรับบรรดาสมาชิกทั้งหลายที่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว แต่ยังไม่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่

มาตรา 14

ตัวบทอนุสัญญาฉบับนี้ทั้งที่เป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสมีผลบังคับเท่าเทียมกัน

อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้: วันที่ 20 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2009